

Пенчо Славейков

Късмет

Когато господ-бог привърши в небесата
небесни залисии, той слезе на земята
и съзова по свят що имаше роди,
световния късмет да им разпореди.

Застана Турчина пред него първо тамо –
на сърмошит чепкен ръкавите зад рамо –
и стори темане. „Най-първи се вести,
продума господ-бог – какво желаш ти?“

– Аллах – отвърна той, – дай мене Агалька!
Да владам, знаеш сам, това ми е най-сръка.
Но воля твоя пак – каквото кажеш ти:
човек върши туй, Аллах що отреди!

„Да бъде!“ – рече бог... А ей че се задава
безочливия Грък: пред бога той застава,
като че не пред бог, ами пред свой ортак –
засукал на кравай чак до уши мустак.

– О Кириос, дари на мене Агалька –
избърболеска той; – ти знаеш не за мъка
е Гърка Грък роден... Късмет според човек!
А пък поминька со Агальк е лек.

„Да – каза бог, – но виж, че Турчина превари
и зе го. Избери ти дар от други дари.“
– Когато е така, дай мене *Хитростта*:
и с нея видя щем да минем на света!

„Да бъде!“ – рече бок... А още недорекъл,
ей чорлавий Еврей се прызглава затекъл,
с брада до пояс чак, и блед и запъхтян,
отмеря отдалеч метан подир метан.

– Дай мене, Яхова, каквото ми се пада!
На верния си раб дай малката награда –
дай Агалька мен... Мерак ми е това...
И с малкото съм аз доволен, Яхова!

„Ей, Агалька го отнесе веч Агата,

следнего Гърка пък отиде с Хитрината –
остава...“ – Яхова, *Парата* дай тогаз!
И с най-нищожното съм пак доволен аз.

„Да бъде!“ – рече бог... А ето низ баиря
и Българина се задава най-подиря,
нехайно замотал един през други крак,
над вежди рунтави нахлупил сив калпак.

Дохожда, спира се и все се пак втелесва,
и гузно по тила с два пръста се почесва:
– Дойдох ти, господи, да ме даруваш с дар –
дари ми Агалька... да бъда господар...

„Де беше по-напред? Раздяла вече стана
и зарад теб сега един късмет остана.“
– Прощавай, господи, по пътя закъснях:
па малко и таквоз... на път се поуспах.

Царвули нали е, изсъхнаха по жега,
та да покиснат ги изух, да ми не стега,
а пуста дрямка... На че там съм и заспал.
„Затуй ще мъкнеш ти сега такава хал! –

отвърна господ-бог: – Такъв ти е късметя!
Кисни цървулите! И таз, що те сполетя,
ти подир ралото влачи я чак до гроб...
Земята работи – и неи бъди роб!“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6628>]